

PARAULES DE VIDA

El mes del Rosari

En el marc de l'any jubilar marrià que estem celebrant en la nostra diòcesi, al començament del mes d'octubre, que en la tradició de l'Església llatina ha estat dedicat a la devoció del sant Rosari, us voldria proposar una breu reflexió sobre la importància d'aquesta forma de pregària per a la vida de l'Església.

Actualment estem vivint un moment de dificultats en la transmissió de la fe. Aquestes s'experimenten tant en el si de les famílies com de les comunitats cristianes. És important que tinguem present que, a diferència d'altres èpoques, el fet d'haver nascut en una família cristiana no assegura una continuïtat en la vivència de la fe. Avui aquesta ja no es transmet per herència, per la qual cosa les famílies cristianes han de pensar que la primera vivència de la fe, amb el que això implica d'iniciació a l'oració, s'ha de viure dins de casa. Tal vegada una de les causes del poc èxit de molts pares en la transmissió de la fe als fills és que, encara que certament s'han preocupat de què la visquen en la parròquia, en el col·legi o en els grups juvenils, s'han abandonat els moments d'oració en família. L'oració del Rosari ha sigut un instrument que ha ajudat a

les famílies a viure i mantindre's unides en la fe, i que ha facilitat que aquesta es transmeti de generació en generació. Una comunió de fe que ha mantingut també les famílies més unides. En aquest moment de dispersió per la presència invasora de les noves tecnologies, que envaeixen la vida familiar i potencien la comunicació entre els seus membres,

la pregària en comú ajuda també a una major cohesió entre ells.

En la història de l'espiritualitat cristiana han existit molts mestres d'oració que han recomanat la repetició d'una breu jaculatòria com a mètode per a interioritzar uns sentiments o per a viure en unió amb Déu. L'oració no és més autèntica quan més paraules s'utilitzen, sinó quan amb

més autenticitat es viu des del cor. Aquesta característica està també present en el rès del Rosari. La repetició de la salutació de l'àngel i de les paraules que li va dirigir Elisabet a Maria en el moment de la visita, quan es fa des del cor, provoca en nosaltres un afecte a la Mare del Senyor, perquè ens introdueix en la grandesa del misteri de la seua persona. Quan algú estima una altra persona no es conforma de dir-li-ho una vegada, sinó que troba la seua alegria a expressar-li eixe amor. La repetició ajuda a la interiorització i a créixer en l'afecte.

La meditació dels misteris del sant Rosari, que són fonamentalment esdeveniments de la vida del Senyor, ens introdueix també en el misteri de Crist despertant en nosaltres el desig de seguir-lo com autèntics deixebles seus.

Sabem que la millor deixeblla del Senyor ha sigut sa mare. Resar el Rosari significa deixar-se acompanyar per Maria en el seguiment del Senyor. Qui es deixa guiar per ella no es perd en el camí.

Que Maria ens aconsegueixi a tots la benedicció de Déu.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

Una opció per viure ara (i III)

La religió continua essent una dada cultural important, però ja no és a partir d'ella que es construeix la vida social. És un bell repte ser cristià en aquesta situació. Pot i ha de procedir d'una convicció personal que ja no és la convicció de la societat mateixa. Un no neix cristià, n'esdevé. No s'esdevé deixeble acollint una simple doctrina. Pel camí, de mica en mica, es descobreix el que això significa.

La referència al passat no amputa el treball creatiu, ni el nervi de la imaginació. N'és, més aviat, la seva condició de possibilitat. Aquests elements

rebutts, degudament llegits a la llum dels signes dels temps, permeten elaborar noves síntesis i noves propostes de sentit. El desenvolupament científic i tècnic de la humanitat ha estat exponencial, però no ha anat acompanyat d'un desenvolupament espiritual paral·lel.

Estem prenent consciència d'aquest desequilibri i dels mals que se'n deriven pertot. En aquesta presa de consciència, el cristianisme hi té un paper a fer. La seva proposta de justícia universal, de pacificació del món, d'estima per la creació, d'una economia al servei del persona i d'una polí-

tica al servei dels més petits i vulnerables té plena vigència. És absolutament necessària.

El cristianisme no és una religió del passat, perquè mai no ha estat plenament viscuda en el passat. En cada època i en cada context, identifiquem figures lluminoses, testimonis vius que han viscut conforme el Crist interior, que han edificat obres plenes de bellesa, de bondat i d'unitat al seu voltant inspirades en aquesta Força interior, però mai no hi ha hagut una civilització cristiana.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

El mes del Rosario

En el marco del año jubilar mariano que estamos celebrando en nuestra diócesis, al comienzo del mes de octubre, que en la tradición de la Iglesia latina ha estado dedicado a la devoción del santo Rosario, os quisiera proponer una breve reflexión sobre la importancia de esta forma de oración para la vida de la Iglesia.

Actualmente estamos viviendo un momento de dificultades en la transmisión de la fe. Éstas se experimentan tanto en el seno de las familias como de las comunidades cristianas. Es importante que tengamos presente que, a diferencia de otras épocas, el hecho de haber nacido en una familia cristiana no asegura una continuidad en la vivencia de la fe. Hoy ésta ya no se transmite por herencia, por lo que las familias cristianas han de pensar que la primera vivencia de la fe, con lo que ello implica de iniciación a la oración, se debe vivir dentro de casa. Tal vez una de las causas del poco éxito de muchos padres en la transmisión de la fe a los hijos es que, aunque ciertamente se han preocupado de que la vivan en la parroquia, en el colegio o en los grupos juveniles, se han abandonado los momentos de oración en familia. La oración del Rosario ha sido un instrumento que ha ayudado a las familias a vivir y mantenerse unidas en la fe, y que ha facilitado que ésta se transmita de generación en generación. Una comunión de fe que ha mantenido también a las familias más unidas. En este momento de dispersión por la presencia invasora de las nuevas tecnologías, que invaden la vida familiar y potencian la incomunicación entre sus miembros, la plegaria en común ayuda también a una mayor cohesión entre ellos.

En la historia de la espiritualidad cristiana han existido muchos maestros de oración que han recomendado la repetición de una breve jaculatoria como método para interiorizar unos sentimientos o para vivir en unión con Dios. La oración no es más auténtica cuando más palabras se utilizan, sino cuando con más autenticidad se vive desde el corazón. Esta característica está también presente en el rezo del Rosario. La repetición del saludo del ángel y de las palabras que le dirigió Elisabeth a María en el momento de la visitación, cuando se hace desde el corazón, provoca en nosotros un afecto a la Madre del Señor, porque nos introduce en la grandeza del misterio de su persona. Cuando alguien ama a otra persona no se conforma con decírselo una vez, sino que encuentra su alegría en expresarle ese amor. La repetición ayuda a la interiorización y a crecer en el afecto.

La meditación de los misterios del santo Rosario, que son fundamentalmente acontecimientos de la vida del Señor, nos introduce también en el misterio de Cristo despertando en nosotros el deseo de seguirle como auténticos discípulos suyos. Sabemos que la mejor discípula del Señor ha sido su madre. Rezar el Rosario significa dejarse acompañar por María en el seguimiento del Señor. Quien se deja guiar por ella no se pierde en el camino.

Que María nos alcance a todos la bendición de Dios.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Vallibona reviu la seua història amb una mirada agraiada al passat

Quan un poble petit com Vallibona, en ple mes d'agost en que tothom està de vacances, és convocat a l'església, amb la presència del Sr. Bisbe de la diòcesi i nombroses autoritats autonòmiques, provincials, comarcals i veïnals, això és més que un fet, això és un símbol, símbol de festa, de festa grossa.

El diumenge 13 d'agost, D. Enríque Benavent, bisbe de Tortosa, beneí «l'exposició-centre d'interpretació» d'una quarta part de les taules i bigues de fusta decorades, amb unes característiques que les fan, a criteri dels experts, úniques, i que durant set segles han format part del primer sostre mudèjar de l'església parroquial de l'Assumpció de Vallibona. Les altres tres quartes parts estan encara en el lloc corresponent.

L'església de Vallibona té dos sostres, «el que veiem» i «el que no veiem». En el sostre que veiem, en entrar a l'església, se'ns mostra una sumptuosa, encara que deteriorada, vestidura barroca construïda en el segle XVIII. I en el sostre que no veiem s'amaga un tresor d'una vàlua inestimable en l'àmbit artístic i patrimonial, «un dels millors sostres pintats medievals de la península ibèrica», com diu Arturo Zaragoza.

La celebració tingué tres parts: començà amb la santa Missa presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per Mn. Joan Andrés, rector de la parròquia, Mn. Víctor Cardona, ecònom diocesà, i Mn. Paco Vives, fill del poble. Fou una Missa molt solemne, amb una gran participació de tot el poble que omplia l'església de gom a gom i cantava amb emoció.

En la segona part tingueren lloc els discursos dels representants de totes les entitats que han fet

possible aquesta recuperació: el Bisbat de Tortosa, la Generalitat Valenciana, la Diputació de Castelló, l'Ajuntament de Vallibona i la Parròquia. El Sr. Bisbe tancà els parlaments amb unes paraules d'alegria, satisfacció i d'agraïment.

I no podia faltar la paraula de l'arquitecte Arturo Zaragoza, ànima d'aquesta restauració, que al seu temps ja havia fet la tesi doctoral sobre aquest sostre medieval. Repartí un opuscle de 50 pàgines, del que n'és l'autor, titulat: «L'Església parroquial de Vallibona i els sostres pintats medievals

valencians», editat per la Conselleria de Cultura de la Generalitat.

A continuació —i tercera part— tots els assistents van poder visitar, per grups, l'exposició dels treballs realitzats, que podien seguir amb les explicacions del mateix Arturo Zaragoza. Alguns mitjans de comunicació com Canal Nord, Canal 21, Mundo, Notícies, Vinaròs News ... han elogiat el treball realitzat i han valorat el tresor que s'amaga i del que ara una petita part es pot veure en l'exposició inaugurada.

Mn. Paco Vives

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

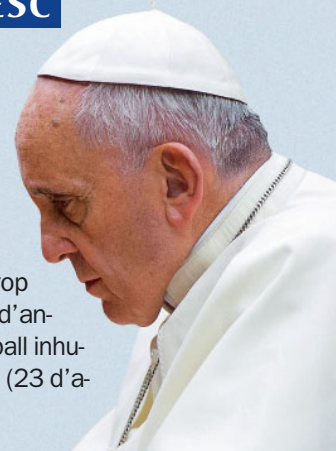

@Pontifex: «Que res no us impedeixi fer créixer l'amistat amb el Pare celestial, ni ser testimonis de la seva infinita bondat i misericòrdia» (17 d'agost).

@Pontifex: «Sempre ens cal redescobrir l'amor i la misericòrdia del Senyor per desenvolupar la familiaritat amb Déu» (20 d'agost).

@Pontifex: «Que l'Esperit doni pau al món sencer; que guareixi les ferides de la guerra i del terrorisme» (21 d'agost).

@Pontifex: «El Senyor és a prop de tots els qui són víctimes d'antigues i noves esclavituts: treball inhumà, tràfics il·lícits, explotació» (23 d'agost).

Festes a la Tinença de Benifassà

A l'estiu, majoritàriament, se celebren les festes patronals a molts pobles de la nostra diòcesi. Són dies per refermar la germanor i el sentit de ser poble en clau de festa. Cada poble venera el seu patró i, com no, també la Tinença de Benifassà s'omple de gent per passar l'estiu i celebrar les festes en els seus respectius pobles.

El diumenge 4 de juny celebràvem amb tota solemnitat la Pentecosta al Coratxar. L'11 de juny vàrem celebrar Sant Bernabé al Boixar, i la setmana següent, diumenge del Corpus celebràvem la festa de la Santíssima Trinitat al Ballestar. El dia 23 de juliol tocava el torn a Fredes, celebrant missa i processó en honor a sant Abdó i sant Senén. Diumenge 30 de juliol, el Coratxar celebrava el seu patró sant Jaume, apòstol. L'Eucaristia va ser presidida pel Sr. Bisbe, D. Enrique Benavent. Cal dir que en ambdós festes que es van celebrar al Coratxar vam poder admirar la creu processional de plata i esmalts, atribuïda a Santalineia (s. XIV-XV) que ha estat restaurada pel Servei de Restauració Provincial de Castelló, i que ara es troba al museu de Morella, essent de moment la dipositària. Després de la subhasta que es fa de lots, es va pujar la creu a l'església i s'inicià l'Eucaristia, com ja he dit, presidida pel Sr. Bisbe. Des-

prés de l'Eucaristia i d'un pisolabis tornàvem cap a casa.

Més festes. La setmana següent, 6 d'agost, festa de la Transfiguració del Senyor. El Ballestar torna a estar de festa celebrant Sant Salvador. Continuen les festes de la Tinença a la Pobla de Benifassà amb la festa major del mes d'agost dedicada a la Mare de Déu Assumpta al cel. A la Pobla celebrem també Sant Antoni al gener i una benedicció de terme el primer dia de maig.

No em vull deixar Castell de Cabres, també pertany a la Tinença. La primera festa la vam celebrar el mateix diumenge de Pasqua en honor a sant Vi-

cent Ferrer. Aquest any hi ha hagut una festa afegida: el 17 de juny, per primera vegada després de 81 anys, es va poder organitzar una romeria a l'ermita de Sant Cristòfol. Ermita situada prop del Coratxar. Des de l'any 1936 que no s'havia pujat. Aquest any, fruit de la iniciativa de l'alcaldesa i la comissió de festes, es va poder fer la desitjada romeria i una Eucaristia a les runes de la mateixa ermita.

Ja per finalitzar, afegir que el 3 de setembre se celebrarà Sant Llorenç al poble. Així són les festes a la Tinença de Benifassà.

Mn. Xavi Margalef

Domund 2017: «Siguis valent! La missió t'espera»

Lema: «**Siguis valent! La missió t'espera**». Aquest és el lema d'enguany del DOMUND. Lema que ens acompanyarà al llarg de tot el mes d'octubre. «**Siguis valent!**» Sovint hem llegit la vida d'herois, gent que ha destacat per la seva valentia més enllà d'allò que és el normal. I quasi sempre escoltem aquells fets meravellosos per la qual cosa s'han fet coneguts i han passat a aquesta condició d'herois.

El que poques vegades ens conten és que aquests herois, abans dels fets destacables, ja ho eren en el seu dia a dia. I, què feien de meravellós?: senzillament allò que havien de fer en cada moment. Es recorda de sant Lluís de Gonzaga, que preguntat què faria de saber imminent la seva mort, respongué: «Seguir jugant, que és el que Déu vol que faci ara». La seva heroïtat va

ser fer en tot moment allò que volia Déu que fes. Aquesta va ser l'heroïtat per la qual el recordem encara.

El DOMUND ens ho recordarà, «**siguis valent**»: fes allò que Déu espera de tu. Aquells que van acabar destacant per la seva heroïtat... cada dia, cada moment, feien allò que Déu en demanava, inclòs jugar! La faena, la família, l'associació, la política, el sindicat, la parròquia... demanden de valents. D'aquells que, senzillament, fan allò que Déu n'espera de la seva feblesa, des de la perspectiva de Déu: amb amor. Aquesta és la teva missió, i «**la missió t'espera**».

Tots estem cridats i podem fer allò que ens pertoca: ser fills de Déu en els nostres actes diaris i quotidians, ser portadors de Crist. Coneixem la nostra feblesa i el Pare, que la coneix més que nosaltres i se'n fia, ens continua demanant subtilment i constant: siguis valent, siguis fill meu, la missió t'espera! Porta'm allí on els teus germans!

AGENDA

► **Divendres 6**, Cinctorres, a les 19.30 h, Confirmacions.

► **Dissabte 7**, Vinaròs, Parròquia l'Assumpció de Maria, Jornada d'Espiritualitat d'Adoració Nocturna Diocesana. / Caseres, a les 19 h, Confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Za 8,1-8 / Sl 101 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda; **Lleida**: Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Dimarts [Za 8,20-23 / Sl 86 / Lc 9,51-56]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta; **Lleida**: Els sants àngels de la Guarda; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Rosselló, fund.

4. □ Dimecres [Ne 2,1-8 / Sl 136 / Lc 9,57-62]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ Dijous [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29,10-12 / 2C 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició; sant Froilà, bisbe de Lleó; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Lc 10,13-16]. Sant Bru (Colò-

nia, 1035 - Squillace, 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fundador dels Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.

7. □ Dissabte [Ba 4,5-12.27-29 / Sl 68 / Lc 10,17-24]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336); sant Sergi, màrtir.

8. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 5,1-7 / Sl 79 / Fl 4,6-9 / Mt 21,33-43]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.

Diumenge XXVI de durant l'any

COMENTARI

Vivim de fet allò que de paraula diem?

Malgrat els insistents avisos de Déu pels profetes cridant a la conversió, el Poble de Déu no en va fer cas i es veié abocat al desastre purificador del desterrament.

Fins i tot llavors deien: *La manera d'obrar del Senyor no va ben encaminada.*

Llavors el Senyor planteja justament la qüestió: *No és la vostra manera d'obrar —i no la meva— la que va desencaminada?*

També molts avui, amb neguit d'insatisfacció, diuen sentir-se «abandonats de la mà de Déu».

Però, qui està abandonant qui? Queda encara esperança? *Si el pecador deixa de fer el mal i obra amb justícia, salvarà la vida.*

Sabent-nos tots pecadors, *qui reconeix el mal que ha fet i es converteix, serà salvat de la mort.*

Als de Filip Pau els ha exhortat: *Que el vostre comportament sigui digne de l'Evangeli de Crist (1,27).* Ara concreta: *Tingueu les mateixes actituds i el mateix amor els uns pels altres, amb Jesucrist com a model.*

Llavors incorpora un himne cristològic pre-paulí estructurat en 3 etapes:

1a. *Jesucrist era de categoria divina: la categoria vol fer visible la dignitat interior;*

2a. *no es guardà gelosament la seva igualtat de categoria amb Déu; prengué categoria d'esclau i s'abaixà fins a la mort de creu;*

3a. *per això Déu l'ha super-exalçat concedint-li el «nom» (missió) per damunt de tot altre nom perquè tot-hom reconegui, a glòria de Déu Pare, que Jesucrist és Senyor.*

L'Evangeli presenta el contrast de dos tipus de fill:

a) el de bones paraules (*Hi vaig de seguida*) que no fa el que diu (*però no hi anà*);

b) el de paraules dolentes (*No hi vull anar*) però que de fet obeeix (*se'n penedí i hi anà*).

Nosaltres —sobretot a Missa— diem paraules molt bones: ho vivim després?

Mn. José Luis Arín

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 18,25-28)

El Senyor diu: «Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor. Poble d'Israel, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar, i no la meva, la que va desencaminada? Si el just deixa d'obrar el bé, comet el mal i mor, morirà per culpa seva. Però si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort.»

► Salm responsorial (24)

R. *Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, / instruiu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu; / i cada moment espero en vós. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / No us recordeu dels pecats que he comès de jove, / compadiu-vos de mi, / vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,1-11)

Germans, per tot el que trobeu en Crist de fortaleza d'ànima, d'amor que consola, de dons de l'Esperit, d'afecte entranyable i de compassió, us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanagloria. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Que ningú no es guii pels propis interessos, sinó que miri pels altres. Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist: ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes, i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tot-hom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 21,28-32)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Què us en sembla? Un home que tenia dos fills va dir al primer: "Fill meu, vés a treballar a la vinya, avui." Ell respongué: "No hi vull anar." Però després se'n penedí i hi anà. El pare digué això mateix al segon i aquest li respongué: "Hi vaig de seguida, pare." Però no hi anà. Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?» Li responen: «El primer.» Jesús els diu: «Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al regne de Déu, perquè ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut, mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut. I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l.»

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 18,25-28)

Esto dice el Señor: «Insistís: "No es justo el proceder del Señor". Escuchad, casa de Israel: ¿Es injusto mi proceder? ¿No es más bien vuestro proceder el que es injusto? Cuando el inocente se aparta de su inocencia, comete la maldad y muere, muere por la maldad que cometió. Y cuando el malvado se convierte de la maldad que hizo y practica el derecho y la justicia, él salva su propia vida. Si recapacita y se convierte de los delitos cometidos, ciertamente vivirá y no morirá.»

► Salmo responsorial (24)

R. *Recuerda, Señor, tu ternura.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador, / y todo el día te estoy esperando. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / no te acuerdes de los pecados / ni de las maldades de mi juventud; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,1-11)

Hermanos:

Si queréis darme el consuelo de Cristo y aliviarme con vuestro amor, si nos une el mismo Espíritu y tenéis entrañas compasivas, dadme esta gran alegría: manteneos unánimes y concordados con un mismo amor y un mismo sentir. No obréis por rivalidad ni por ostentación, considerando por la humildad a los demás superiores a vosotros. No os encerréis en vuestros intereses, sino buscad todos el interés de los demás. Tened entre vosotros los sentimientos propios de Cristo Jesús. El cual, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 21,28-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo:

«¿Qué os parece? Un hombre tenía dos hijos. Se acercó al primero y le dijo: "Hijo, ve hoy a trabajar en la viña". Él le contestó: "No quiero". Pero después se arrepintió y fue. Se acercó al segundo y le dijo lo mismo. Él le contestó: "Voy, señor". Pero no fue. ¿Quién de los dos cumplió la voluntad de su padre?». Contestaron: «El primero». Jesús les dijo: «En verdad os digo que los publicanos y las prostitutas van por delante de vosotros en el reino de Dios. Porque vino Juan a vosotros enseñándoos el camino de la justicia y no le creísteis; en cambio, los publicanos y prostitutas le creyeron. Y, aun después de ver esto, vosotros no os arrepentisteis ni le creísteis.»